

Loven af 3die April 1897 var det samme Forhold til Stede. Lovforslaget var forelagt af Regeringen saaledes, at Vandsynsmændene kun skulde have en Mæglerrolle, men det blev af Tinget forandret til, at de skulde have Ret til at afsige en Kendelse, og saaledes er nu denne Lov. Den anden Lov, vi fik samme Aar om Benyttelsen af Grunde til lukkede Vandforsyningsledninger, have Vandsynsmændene ikke noget med at gøre. Naar man vil lægge en lukket Ledning over anden Mands Grund til Anlæg af et Vandværk, skal der nedsættes en Kommission, som skal paa-kende og paadømme de Forhold, der ere til Stede, og af denne Kommission skulde to Medlemmer udnævnes af Ministeren, to af Amdraadet eller eventuelt af Amtmanden. Nu er det ikke mig klart, hvilken Vej det er rettest at gaa, at overlade disse Forhold til denne Kommission eller til Vandsynsmændene og saa give dem Ret til at afsige Kendelse. Men det staar for mig saaledes, at de Forhold, Lovforslaget omhandler, ere Forhold, hvis Ordning er paatrængende nødvendig. Jeg antager, Lovforslaget skal i Udvalg, og jeg vil anbefale det til Fremme, og jeg antager ogsaa, der vil komme en Lov frem.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Rosleff): Jeg skal blot sige til det ærede Medlem, at vel staar der ikke absolut, at Vandsynsmændene skulle afsige Kendelse, men det staar der heller ikke i Loven af 1880. Der er Forholdet akkurat det samme. Kun naar Parterne enes om, at de maa afsige Kendelse, afsige de Kendelse. Det er analog med Vandsynsloven. For saa vidt man er tilfreds med Vandsynsloven, som den er, maa man ogsaa være tilfreds med dette. Jeg antager ogsaa, at det ærede Medlem, naar han er bleven gjort opmærksom paa dette, vil frafalde sin Anke mod Loven, og i det hele taget stiller han sig jo ogsaa velvilligt til den.

Indenrigsministeren (Bramsen): Hovedpunktet i Lovforslaget er jo at tilvejebringe en Ændring i den gældende Ret, og den gældende Ret gaar ud paa, at Udgifterne ved Tilvejebringelsen af lukkede Spildevandsledninger maa paahvile Kommunernes almindelige Kasse og ikke kunne paalignes de til Ledningen tilfældigt stødende Grundes Ejere. Naar man nu skal lovgive paa en saadan Maade, at Lovgivningen kommer til at omfatte hele Landet med Undtagelse af Kjøbenhavn — den ærede Indleder sagde Kjøbenhavn og Fre-

deriksberg, men Frederiksberg er et Tillæg, som ikke staar i Lovforslaget — skulde derefter Anlæg og Vedligeholdelse af Kloaker behandles af Vandsynsmænd og Landvæsenskommissioner, og enhver Ejer, som har eller i en nærmere Fremtid, naar Talen er om ubebyggede Grunde, kan faa at gøre med saadanne Kloaker, skal kunne tilpligtes at tage Del i Bekostningerne. Jeg tror, at denne Tanke er god og rigtig i og for sig, og jeg vil gerne bidrage mit til, at vi komme til en saadan lovbestemt Ordning. Men paa den anden Side maa jeg give det ærede Medlem for Lyngby (Piper) Ret i, at det ikke godt kan tænkes, at vi allerede i denne Samling og ganske uden Vanskelighed skulde kunne komme til en Lov som denne.

For Tiden er jo dette Forhold ordnet ved Vedtægter i alle Kommunalbestyrelser i Købstæderne, og det skulde altsaa forandres derhen, at det fremtidig ikke var Kommunalbestyrelserne, der havde denne Sag under sig, men disse Vandsynsmænd og Landvæsenskommissionerne. Det forekommer mig dog, at man ikke ret vel kan gaa til en saadan — hvad skal jeg kalde det — mindre administrativ Revolution uden at have henvendt sig til disse kommunale Raad og spurgt dem om deres Mening om en saadan Forandring og om Indholdet af denne Lov i det hele. Jeg har ogsaa forstaaet det ærede Medlem for Lyngby (Piper) saaledes, at han er af den Anskuelse, at man bør indhente nærmere Oplysninger, og at man skal undersøge, hvorvidt det er Tilfældet, hvad jeg tror det er, at en saadan Lov i det hele vil findes hensigtsmæssig og vinde Bifald. Men jeg tror tillige, at vi saa, hvad der ogsaa er henkastet fra en eller anden Side i Dag, maa komme til at undersøge, om vi ikke skulde tage Kjøbenhavn med ved denne Lejlighed paa den ene eller anden Maade, thi det er sikkert, at det er i Kjøbenhavn, Trangen tidligst har vist sig, og hvor det drejer sig om de mest betydelige Anlæg. At den ogsaa har vist sig i Kjøbenhavns Nabokommuner, er mig fuldt vel bekendt, og det er jo det, der har givet Anledning til Forslagets Fremkomst.

Jeg vil derfor i det Haab, at de ærede Forslagsstillere ville føle sig tilfredse dermed, udtale, at jeg nu skal tage denne Sag op til en saadan Behandling, som af mig er antydet, og indhente de Oplysninger, som de sikkert selv er enige med mig i, at Sagen trænger til, inden den kan bringes videre, for at vi derefter, naar det viser sig, at man maa slutte sig til Lovfor-